

Ե Կ Ե Ղ Ե Յ Ի Ն

Իմ առօրեայ ճամբուս բոլոր տեսիլքներէն

Գեղեցկայայտն է անիկա .

Իր սրբատաշ կառույցին մէջը քարեղէն

Յաւերժական լոյս մը դադտնի կը բոցկրտայ :

Կը թուին տեսնել աչքերըս իմ ըզմայլահար՝

Հոյլ մ'ոսկեթեւ հրեշտակներու .

Ու դրան առջեւ կանգնած հսկայ սուրբ մը նիհար

Զոյլ աղօթքովն իր անեղու . . .

Բայց տաւիլի մը սաստկօրէն թրթռուն ահա՛

Երգը կարծես դորշ քարերուն մէջէն կու լայ ,

Երբ վերջալոյսը կ'արիւնի .

Եւ սուրբեր հոն , իր լրօութիւնը խղելով ,

Բազկատարած կը ծնրադրեն հոգեխըռով ,

Ու ողբաձայն կը մըմնջեն բառ մը . « Անի՛ . . . » :

Յ Ո Յ Ս

Ինչ որ քեզմէ յուսացի ,

Երջանկութիւն չէր բընաւ ,

Իմ մանկութեանս արեւին

Ուրախութիւնն էր անբաւ :

Խուսկն էր զարնան վարդերուն՝

Որ ծաղկեցան ճամբուս վրայ .

Անձրեւին երգն օրօրուն՝

Որ դեռ սրտիս մէջ կու լայ :

Ջերմութիւնն էր կըրակին՝

Որուն ևս մօտը նստած ,

Մըտերմացայ հայրենի

Վիշապներուն թեւաբաց :

Շունչն էր՝ որուն մէջ հիմա

Կը զգամ ապրիլս հողելին ,

Երբ դողահար ձեռքիս վրայ

Վերջին շողիկն է մարած

Իմ մանկութեանս արեւին . . .

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ

ԻՐԻԿՆԱՅԻՆ ՆԵՐԿԱՇՆԱԿՈՒԹԻՒՆ

Ահա՛ ւասիկ ժամանակն՝ ուր ցօղունին վրայ սարսուռն՝
Մէն մի ծաղիկ զերդ բուրվառ , չողիացած՝ կը ցնդի . . .
Զայն ու բուրմունք մա՛ն կու գան իրիկնային սա պահուն ,
Պարի նըման յորձանուտ , գլխապըտո՛յտ հեշտալի . . . :

Զայն ու բուրմունք կը շիջին իրիկնային սա պահուն
Ու ջութակ մը սիրտի պէս կը հեծկըլտա՛յ ողբերգակ . . .
Պարի նըման յորձանուտ , գլխապըտո՛յտ հեշտալի ,
Երկինք տրտում ու չըքեղ հանգըստարան մ'է համակ . . . :

Մինչ ջութակը սիրտի պէս կը հեծեծէ՛ ողբերգակ ,
Սիրտ՝ որ կ'ատէ մըթաղին անէութիւնն անսահման ,
Երկինք տրտում ու չըքեղ հանգըստարան մ'է համակ . . .
Վերը , արեւն է սառեւ շառաղնութեան մէջ արեան . . . :

Սիրտը կ'ատէ՛ մըթաղին մայրութիւնն անսահման
Ու կը քաղէ յիշատակն հին հեռերուն անցեալի .
Վերը՝ արեւն է սառեւ շառաղնութեան մէջ արեան ,
Այլ յուշէ՛ յաւէ՛տ կը ցոլայ իմ սրտիս մէջ զերդ սրկիս . . . :

CHARLES BAUDELAIRE

Թրգմ. ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

HORLOGE DE L'ILE DE St. LAZARE

Horloge qui sonnes les heures sur le clocher de l'île
Qui fut celle des lépreux et maintenant d'un couvent,
Tu résonnes doucement sur la lagune tranquille
Par un appel troublant.

Tu sonnes les heures des Messes, et des Morts de ces Prêtres,
De la glorieuse Nation Martyre des Arméniens,
Venus sauver la langue qui pouvait disparaître
A Venise, de si loin.

Horloge, dans le silence quand tout dort et repose,
Tu semble la voix de ceux pour la Foi immolés,
Tu demandes une prière, et la fleur qu'on dépose
Sur les tombes oubliées.

Saint Lazare ! Lambeau d'une Patrie dispersée
Confié aux soins de ces Pères très pieux ;
Culture et tradition en toi sont conservées
Par les jeunes et les vieux !

MARIE NAZLE CORINALDI KEUTCHEIAN

Lido de Venise, 1 Août 1956